

[Skræppenborg-Nielsen.]

sættelsessygekasse eller stå som lovpligtigt bidragydende medlem af deres lokale sygekasse uden ret til hjælp i sygdomstilfælde. Det siger sig selv, at langt de fleste, ja, tæt op imod 100 pct., valgte at lade sig overføre til en fortsættelsessygekasse for dog så nogenlunde at være sikret imod følgerne af sygdom. På denne måde sikrede fortsættelsessygekasserne sig igennem en hel række år hvert år en betragtelig tilgang af medlemmer og vel at mærke gode medlemmer i forsikringsmæssig henseende, men på bekostning af de almindelige sygekasser, der blot havde at aflevere deres medlemmer og vel at mærke aflevere dem imod medlemmernes udtalte ønske om dog at kunne blive stående i deres hidtidige sygekasse, selv om de skulle betale mere i kontingent. Efter nugældende lov er forholdet omvendt, og heldigvis. I dag er det fortsættelsessygekasserne, der må aflevere medlemmer til de statsanerkendte sygekasser, ganske simpelt fordi sygekassemedlemmer i almindelighed er så fornuftige, at de hellere vil være medlem af den lokale sygekasse med de fordele, dette indebærer, end af en sygekasse, der har kontor i en fremmed by.

Nu ser vi imidlertid her, at de partier, der ofte taler så meget om den dyre og alt for store administration, der vitterligt findes i dette land, stiller forslag, der, hvis de skulle blive til lov, ikke alene vil bevare en administration, der er ganske overflødig, men yderligere vil udbygge denne administration, som siden sygeforsikringslovens ikrafttræden har været og fortsat vil være under afvikling. Formålet med de foreliggende forslag er at bevare fortsættelsessygekasserne som en del af den offentlige sygeforsikring. Man ønsker ligestilling af hensyn til de resterende medlemmer af de resterende fortsættelsessygekasser; og det lyder egentlig meget smukt. Vi tror blot ikke et eneste øjeblik på, at ret mange af fortsættelsessygekassernes medlemmer har noget imod før eller senere — og hvordan man end vender og drejer det, bliver der tale om et før eller senere — at blive medlemmer af de almindelige sygekasser, naturligvis har de ikke det. Og hvis og såfremt nogle af fortsættelsessygekassernes medlemmer virkelig er blevet indigneret over, at loven er, som den er nu, og at de før eller

senere må overflyttes til en almindelig sygekasse, hvorfor de gerne ser deres nuværende fortsættelsessygekasse bevaret, så er grunden vist bl. a. den, at der er gået politik i sagen. I mangel af en stor politik må man naturligvis føre en lille politik. En af grundene er også efter min opfattelse, at fortsættelsessygekassernes ledelse, vel ikke mindst deres forretningsførere, kæmper bravt for at bevare det bestående ikke af hensyn til medlemmerne, men af hensyn til sig selv, og det kan man forstå.

Efter vor mening burde fortsættelsessygekasserne have været afskaffet allerede i medfør af den nye sygeforsikringslov, og kassernes til ulidelighed omtalte formuer burde have været overført til de almindelige sygekasser i forhold til det antal medlemmer, hver enkelt lokal sygekasse modtog fra fortsættelseskassen. Så havde den potte været ude, men sådan gik det altså desværre ikke. Uanset om det fremsatte forslag bliver til lov eller ikke, og meget tyder desværre på, at en del af det bliver lov, og uanset om regeringen agter at stille forslag i relation til det, vi i øjeblikket behandler, og det har ikke mindst dagspressen ladet forlyde i den seneste tid, og den højtærede socialminister har i dag bekræftet det, vil fortsættelsessygekasserne efter vor opfattelse og med henvisning til den nugældende sygeforsikringslov kun være at betragte som en blindtarm, et unødvendigt vedhæng på den offentlige sygeforsikring. Her i landet plejer man på vore hospitaler at operere syge blindtarme væk med det samme og kun sjældent behandle dem med opium eller andre smertestillende midler. Det er alt for gammeldags og ofte til skade for patienterne, der alligevel før eller senere må opereres. Tænker man sig den mulighed, at de resterende fortsættelsessygekasser blev ligestillet med de almindelige sygekasser, og det indrømmer jeg gerne, det er de ikke, vil de alligevel dø inden længe, fordi blodtilførslen, medlemstilgangen, svigter.

Når forholdene er sådan, og det er de også, hvis ligestilling skulle kunne opnås, vil det ikke alene være en klog politik, men samtidig også en meget fornuftig politik, en human politik og ikke mindst en besparende politik at slå de resterende fortsættelseskasser ihjel med det samme.

Af det allerede sagte fremgår, at mit